

Τα ψέματα και η βαρύτητα των λέξεων

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Οι στίχοι του τραγουδιού:

**«Με τόσα ψέματα που ντύθηκαν οι λέξεις
πώς να σου πω το σ' αγαπώ,
να το πιστέψεις;»[1]**

εκφράζουν, νομίζω, την πραγματικότητα της εποχής μας που δεν είναι το «ναι ναι και το ου ου» (Λκ.σ.37).

Δεν είσαι σίγουρος αν η επιθυμία του άλλου να σε πλησιάσει, κρύβει ειλικρίνεια στις προθέσεις του.

Δεν μπορείς να ξέρεις αν η καλή του συμπεριφορά εκφράζει την ομορφιά της ψυχής του.

Δεν έχεις το χάρισμα να διακρίνεις αν η θέλησή του να σου συμπαρασταθεί δεν

κρύβει ιδιοτέλεια.

Κι όμως, ζούμε μέσα σ' αυτό τον κόσμο και θα πρέπει όχι απλά να επιβιώσουμε αλλά και να έχουμε ουσιαστική σχέση με τους ανθρώπους, για να υπάρχει καρδιακή χαρά και πληρότητα. Ο Χριστός είπε στους μαθητές Του: «Σας στέλνω σαν πρόβατα ανάμεσα στους λύκους. Να έχετε τη σύνεση που έχουν τα φίδια και την ακεραιότητα που έχουν τα περιστέρια»(Ματθ.10,16).

Είναι αφέλεια να πιστεύομεν ότι όλοι μάς αγαπούν, ότι όλοι οι άνθρωποι είναι τίμιοι, αληθινοί, χωρίς ελαττώματα.

Δείχνει ανωριμότητα να εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας, την πνευματική μας πορεία και καθοδήγηση σε κάθε ένα που φορά ράσο, όπως σε κάθε ένα που φορά άσπρη μπλούζα την υγεία του σώματός μας.

Δεν χρειάζεται να έχουμε σύνεση, να χρησιμοποιήσουμε το χάρισμα του λογικού που ο Θεός, ως εικόνες Του, μας έδωσε; Δεν θα πρέπει να κρίνουμε, να ζυγίζουμε μέσα μας πριν εμπιστευτούμε οποιονδήποτε;

Κι όλα αυτά για να μην πληγωθούμεν άσκοπα, να μην απογοητευτούμε και χάνουμε ψυχικές δυνάμεις πράγμα που επηρεάζει την όλη μας συμπεριφορά.

Βέβαια, ποιος μπορεί να καυχηθεί ότι ποτέ του δεν απογοητεύτηκε από τους

ανθρώπους, ότι όλα τα έκανε τέλεια κι ότι οι επιλογές του πάντα ήταν οι πρέπουσες; Άλλωστε, η αποτυχία, ο πόνος, η απογοήτευση κι ένα σωρό αρνητικά βιώματα που μας ήλθαν απρόσμενα, τελικά μας βοήθησαν να ωριμάσουμε πιο πολύ από πριν, ν' αναπτυχθούμε πνευματικά κι, ενδεχομένως, να προφυλαχτούμε από χειρότερες καταστάσεις.

«Βαδίζουμε μαζί τον ίδιο δρόμο» με τα πάνω και τα κάτω μας, με την αφέλεια και τη σύνεση, με τη γνώση και αγνωσία μας. Λίγο-πολύ όλοι βρισκόμαστε ουσιαστικά «στον ίδιο δρόμο».

Όσο και να «ντύθηκαν με ψέματα οι λέξεις», υπάρχει και «η βαρύτητα των λέξεων» που κάποιοι, σ' αυτό τον κόσμο της σύγχυσης και του συμφέροντος, τη νιώθουν βαθειά μέσα τους και τη βγάζουν με τη ζωή τους προς τα έξω. Έτσι, γίνονται, χωρίς να το γνωρίζουν και χωρίς να το επιδιώκουν, τα φώτα στο σκοτάδι, η ειρήνη στην ένταση και η βεβαιότητα της κρυμμένης Βασιλείας του Τριαδικού Θεού μας.

[1] Με τόσα ψέματα, Αλκίνοος Ιωαννίδης

www.isagiastriados.com

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN